

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 6Csp/28/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617201380
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Žišková
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2017:5617201380.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš, sudkyňou JUDr. Ivetou Žiškovou, vo veci žalobcu G. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom Ž. XXX, D., zastúpeného JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 42 256 593, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1 830,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 838,47 eur s úrokmi z omeškania 5 % ročne od 25. 04. 2017 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V časti o zaplatenie 991,53 eur s úrokmi z omeškania 5 % ročne od 10. 11. 2016 do zaplatenia sa konanie z a s t a v u j e .

Vo zvyšku sa žaloba z a m i e t a .

Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo dňa 10. 02. 2017, doručenou Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 20. 02. 2017, žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 830,- eur s úrokmi z omeškania 5 % ročne od 10. 11. 2016 do zaplatenia a trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 28. 04. 2014 uzatvoril so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru. Žalobca tvrdil, že táto Zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZSÚ“) a ďalšími predpismi Slovenského právneho poriadku. Konkrétne v Zmluve absentuje údaj o RPMN z dôvodu jej nesprávneho určenia. V Zmluve bola uvedená úroková sadzba 70,01 eur a RPMN 69,21 eur, pričom hodnota RPMN za úver nemôže byť nižšia, ako hodnota úrokovej sadzby. Takáto vysoká úroková sadzba je neprimeranou zmluvnou podmienkou a nekalou obchodnou praktikou a ako taká je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca poukázal aj na to, že v Zmluve nie je uvedená výška splátok istiny, úrokov a poplatkov, Zmluva neobsahuje adresu veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti a absentuje aj doba trvania Zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, takže v dôsledku uvedených skutočností sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca poukázal aj na Dohodu o poskytnutí služby spočívajúcej v odklade splatnosti splátok, ktorá v Zmluve bola uvedená vo výške 215,75 eur. Táto výška sumy nie je žiadnym spôsobom odôvodnená, v Dohode nie je odkaz na žiadny Sadzobník poplatkov alebo rozpis jednotlivých poplatkov za poskytnutú službu. Potom žalobcovi, ako spotrebiteľovi, bola táto služba vnútená, o ňu vôbec nepožiadal, pričom ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo, čo mu ani nebolo dodané. Dohoda o poskytnutí služby potom predstavuje

takisto neprijateľnú zmluvnú podmienku a je neplatná. Žalovaný poskytol žalobcovi úver nie vo výške 1 500,- eur, ale len vo výške 1 284,25 eur (znížený o sumu 215,75 eur, ktorá predstavuje poplatok za poskytnutie fiktívnej služby), pričom úroky sa počítali aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov. Uplatnenú sumu 1 830,- eur preto žalobca označil za bezdôvodné obohatenie žalovaného v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Na tvrdené skutočnosti žalobca zároveň citoval aj niektoré rozhodnutia slovenských súdov.

2. Súd vo veci pôvodne vydal platobný rozkaz dňa 10. 04. 2017 pod č. k. 6Csp/28/2017-33. Proti tomuto platobnému rozkazu však žalovaný podal v zákonnej lehote odpor, ktorý odôvodnil tým, že objektívne neexistuje právna norma, na základe ktorej by sa žalobca mohol domáhať nároku, ktorý mu bol priznaný platobným rozkazom. Žalovaný popieral tvrdenie o nesprávnom údaji o RPMN, takisto popieral tvrdenie žalobcu o úrokovej sadzbe keď tvrdil, že zo Zmluvy nevyplýva, že sa má výška úrokovej sadzby riadiť priemernou úrokovou sadzbou bánk. Zmluva bola uzatvorená v roku 2014, a preto sa táto riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a len v otázkach, ktoré neupravuje Obchodný zákonník, ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy bolo totiž do Občianskeho zákonníka zavedené až zákonom 102/2014 Z. z., účinným od 01. 04. 2015. Vyslovil preto názor, že na uvedenú Zmluvu sa môžu použiť len tie predpisy Občianskeho zákonníka, ktoré v roku 2014 osobitne upravovali otázky neregulované Obchodným zákonníkom. S poukazom na ustanovenie § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka nie je v prípade úverovej zmluvy možné vysloviť neplatnosť celého dojednania o odplate ani v prípade, ak by tieto boli v rozpore so zákonom. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola ku dňu 28. 04. 2014 upravená v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého odplata nesmie podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Žalovaný popieral tvrdenie žalobcu, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere neobsahujú náležitosti vyžadované v § 9 ods. 2 psím. f/ a k/ ZSÚ a tvrdil, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje nielen potvrdenie akceptácie predloženého návrhu na uzavretie zmluvy, ale je súčasťou zmluvy ako takej. Podľa vôle zmluvných strán teda dané oznámenie tvorí súčasť Zmluvy uzavretej účastníkmi konania. Údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva nielen zo splátkového kalendára ale aj z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a podľa názoru žalovaného teda Zmluva takýto údaj obsahovala. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úveru, ten bol vymedzený dňom splatnosti poslednej splátky. Tvrdil, že nad rámec Zmluva obsahuje aj dátum splatnosti prvej splátky a to v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré tvorí neoddeliteľnú súčasť Zmluvy. Pokiaľ ide o výpočet RPMN poukázal na to, že sa vychádza z výšky splátok. Poukázal pritom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci

C - 42/15 a tvrdil, že Zmluva obsahuje náležitosti týkajúce sa uvádzania počtu, výšky a termínov splatnosti splátok v súlade so zákonom. Žalovaný popieral aj tvrdenia žalobcu, týkajúce sa Dohody o poskytnutí služby, uviedol, že táto Dohoda bola individuálne dojednaná v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v nadväznosti na to je po právnej stránke vylúčený záver o neprijateľnosti. Žalovaný preto navrhol platobný rozkaz zrušiť. Okrem toho žalovaný namietal miestnu príslušnosť Okresného súdu Liptovský Mikuláš z dôvodu, že žalobca sa domáha bezdôvodného obohatenia, teda nároku, ktorý nie je osobitným nárokom, upraveným spotrebiteľským právom. Žiadal, aby Okresný súd Liptovský Mikuláš postúpil vec vecne a miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava I.

3. Uznesením 6Csp/28/2017-52 zo dňa 09. 05. 2017 súd zrušil platobný rozkaz a zároveň ďalším uznesením zo dňa 09. 05. 2017 vyzval žalobcu, aby sa vyjadril k tvrdeniam žalovaného uvedeným v odpore proti platobnému rozkazu.

4. Žalobca poukázal na to, že žalobu podal na miestne príslušnom súde v zmysle § 19 písm. d/ Civilného sporového poriadku, nakoľko sa jedná o spotrebiteľský spor. Pojem spotrebiteľa je definovaný v ustanovení § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka a nakoľko ani žalovaný nenamietal, že žalobcu je potrebné považovať za spotrebiteľa tvrdil, že žaloba bola podaná na miestne príslušnom súde. V ďalšom žalobca zotrval na všetkých dôvodoch nároku, uvedených v písomnej žalobe s tým, že na podporu svojich tvrdení citoval viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, aj judikatúru Súdneho dvora. Poukázal na to, že RPMN nemôže byť nižšia, ako dojednaná výška úrokov. Okrem toho zo sumy 1 500,- eur čiastka 215,75 eur bola označená ako poplatok, takže celková výška úveru, poskytnutá žalovanému, bola 1 284,25 eur. Potom pri úrokovej sadzbe 70,01 %, dobe splácania 42 mesiacov a mesačnej splátke vo výške 80,37 eur, predstavuje RPMN výšku 92,95 %. Vzhľadom k tomu, že žiadosť dlžníka je iba návrhom na uzavretie zmluvy, v zmysle platnej právnej úpravy a koncepcie zmluvnej kontraktácie je nevyhnutné, aby takýto návrh bol akceptovaný druhou stranou v nezmenenej podobe.

Pokiaľ ide o právnu úpravu, poukázal na ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy. Poukázal aj na ustálenú súdnu prax, ktorá potvrdzovala zásadu prednosti aplikability občianskoprávnej normy v prospech spotrebiteľa pred prijatím právnej úpravy, na ktorú poukazoval žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu, konkrétne na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 21. 04. 2015, sp. zn. 3NcMCdo/14/2014, podľa ktorého ustanovenia § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou, ako aj na ďalšie rozhodnutia súdov. Pokiaľ ide o výšku dohodnutej úrokovej sadzby 70,01 % ročne, táto je nepochybne v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 v spojení s § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Priemerná úroková miera spotrebiteľských úverov sa v apríli 2014 pohybovala na úrovni 10,59 %. Potom úroková sadzba 70,01 % ročne predstavuje viac, ako šesťnásobné navýšenie. V ostatnom zotrval na svojich pôvodných tvrdeniach, uvedených v žalobe.

5. Žalovaný v duplike zo dňa 14. 06. 2017 takisto zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach. Pokiaľ ide o hodnotu RPMN uviedol, že túto možno určiť až po schválení úveru. V ďalšom podaní zo dňa 05. 09. 2017 žalovaný reagoval na vyjadrenie žalobcu zo dňa 24. 07. 2017, 15. 08. 2017 a uviedol, že Zmluva o revolvingovom úvere bola predčasne splatená na žiadosť žalobcu (dlžníka) a spochybnil oprávnenosť nároku žalobcu aj z dôvodu, že celková splatená suma na základe predčasného splatenia predstavuje 2 121,76 eur, takže žalobca si uplatňuje aj nárok zahŕňajúci istinu poskytnutého úveru. Suma vo výške 3 375,54 eur nebola žalobcom nikdy uhradená - na preukázanie platieb žalobcu predložil výpis z účtu číslo Zmluvy XXXXXXXXXXXX.

6. Podaním zo dňa 21. 09. 2017, doručeným súdu dňa 25. 09. 2017, žalobca zobral žalobu späť v časti o zaplatenie 991,53 eur s príslušenstvom, v tejto časti žiadal konanie zastaviť. Následne upravil žalobný petičný list tak, že žiadal žalobcovi priznať sumu 838,47 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 10. 11. 2016 do zaplatenia. Trovy konania žiadal nepriznať ani jednej zo strán sporu.

7. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), žalobca môže vziať žalobu späť.

8. Podľa § 145 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

9. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

10. Späťvzatie žaloby je jednostranný procesný úkon, ktorým žalobca prejavuje svoju vôľu nepokračovať v súdnom konaní buď celkom alebo sčasti. Súd je povinný rešpektovať tento dispozitívny úkon žalobcu, pokiaľ nezistí skutočnosti uvedené v § 146 CSP. Vzhľadom k tomu, že žalobca zobral žalobu späť v časti o zaplatenie istiny 991,53 eur s príslušenstvom (t. j. s úrokmi z omeškania 5 % ročne od 10. 11. 2016 do zaplatenia) skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu alebo pojednávanie, súd nezisťoval stanovisko žalovaného k tomuto čiastočnému späťvzatiu žaloby, nakoľko v zmysle ustanovenia § 146 ods. 1 CSP by aj jeho prípadný nesúhlas s čiastočným späťvzatím žaloby bol právne neúčinný. V dôsledku čiastočného späťvzatiu preto súd v časti ohľadne zaplatenia 991,53 eur s úrokmi z omeškania 5 % ročne od 10. 11. 2016 do zaplatenia, konanie zastavil. V dôsledku čiastočného zastavenia konania predmetom konania zostal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 838,47 eur, s úrokmi z omeškania 5 % ročne od 10. 11. 2016 do zaplatenia.

11. Podľa § 19 písm. d/ CSP, popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor, alebo o konanie v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania.

12. Podľa § 41 CSP, súd skúma miestnu príslušnosť iba na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí; výlučnú miestnu príslušnosť skúma aj bez námietky na začiatku konania.

13. Podľa § 42 CSP, ak je námietka miestnej nepríslušnosti nedôvodná alebo ak nie je uplatnená včas, súd na ňu neprihliadne a spor prejedná a rozhodne. Neprihliadnutie na námietku súd odôvodní v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

14. Žalobca odvodzoval nárok uplatnený v tomto konaní zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru - Zmluva o revolvingovom úvere, ktorú podpísal v Liptovskom Mikuláši 23. 04. 2014 a žalovaný v Bratislave dňa 28. 04. 2014, číslo Zmluvy XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva o úvere“). Z označenia zmluvných strán nesporne vyplýva, že žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti so žalobcom, ako fyzickou osobou, nepodnikateľom. Žalobca sa síce domáha v konaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale vznik uplatneného nároku odvodzuje od spotrebiteľskej Zmluvy, ktorú uzatvoril ako spotrebiteľ. Žalobca teda postupoval v súlade s ustanovením § 19 písm. d/ CSP, keď nárok uplatnil na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, ktorý je miestne príslušný podľa adresy jeho trvalého pobytu. Súd preto v zmysle § 42 CSP neprihliadol na vznesenú námietku miestnej nepríslušnosti a spor prejednal a rozhodol.

15. Podľa čl. 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

16. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

17. Podľa § 151 CSP

(1) Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

(2) Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

18. Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

19. Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

20. Z tvrdení strán sporu a predložených listinných dôkazov vyplýva nesporná skutočnosť, že žalovaný poskytol žalobcovi na základe Zmluvy o úvere finančné prostriedky vo výške 1 284,25 eur, nakoľko z dojednanej sumy úveru 1 500,- eur si žalovaný zrazil čiastku 215,75 eur ako odplatu za poskytnutie služby, spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru. V priebehu konania sa stala nespornou aj čiastka, ktorú žalobca zaplatil žalovanému na úhradu tohto úveru. Uvedená skutočnosť sa stala v priebehu konania medzi stranami nesporná a skutočne poskytnutá výška úveru a splátky boli preukázané „Prehľadom prijatých a odovzdaných platieb“, ktorý rozpis, ako listinný dôkaz, predložili žalobca aj žalovaný s rovnakým obsahom. Takisto nespornou bola skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom ku dňu 28. 04. 2014 (ZSÚ). Medzi stranami bolo sporné, či v Zmluve o úvere absentujú také dojednania, pre ktoré sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a či daný zmluvný vzťah sa spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka alebo ustanoveniami Obchodného zákonníka.

21. Hoci z označenia Zmluvy vyplýva, že sa má jednať o revolvingový úver, nárok uplatnený žalobcom v tomto konaní nie je nárokom z revolvingového úveru, ale z bežného úveru. Z bodu 5 a bodu 6 Zmluvy o úvere totiž vyplýva, že zmluvné strany rokovali o dvoch typoch úveru a to úveru vo výške 1 500,- eur, za ktorý bol dojednaný poplatok za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti úveru vo výške 215,75 eur a o revolvingovom úvere vo výške 790,84 eur, kde by predstavovala služba spočívajúca v možnosti odkladu splatnosti splátok vo výške 112,08 eur. Súd preto preskúmaval Zmluvu o úvere len v časti, pokiaľ sa týkala úveru vo výške 1 500,- eur.

22. Podľa § 2 písm. g/ a i/ ZSÚ, na účely tohto zákona sa rozumie

g/ celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere...

i/ ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

23. Podľa § 9 ods. 1 prvá veta ZSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

24. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/, i/, j/ ZSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

25. Podľa § 9 ods. 6 ZSÚ, spotrebiteľ sa nemôže vzdať práv, ktoré mu vyplývajú z tohto zákona.

26. Podľa § 9 ods. 9 ZSÚ, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úroky, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo jej prílohách.

27. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/, b/ ZSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

28. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „Obč. zák.“), právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

29. Podľa § 52 ods. 1, 2 Obč. zák., v znení účinnom ku dňu 28. 04. 2014,

- (1) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.
- (2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

30. Podľa § 53 ods. 1, 2, 3 a 5 Obč. zák., v znení účinnom ku dňu 28. 04. 2014,

- (1) Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.
- (2) Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.
- (3) Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.
- (5) Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

31. Podľa § 451 Obč. zák.

- (1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.
- (2) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

32. Podľa § 456 prvá veta Obč. zák., predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

33. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že Zmluvou o úvere bol dojednaný úver pre žalobcu vo výške 1 500,- eur, z ktorého sa tento zaviazal zaplatiť odplatu spočívajúcu v možnosti odkladu

splatnosti splátok vo výške 215,75 eur. Dojednaných bolo 42 mesačných splátok po 80,37 eur a ročná úroková sadzba 70,01 %, priemerná RPMN 46,30 % a celková čiastka, ktorú dlžník mal zaplatiť, t. j. úver a úroky za celú dobu čerpania spolu vo výške 3 375,54 eur. RPMN dojednaná nebola, nakoľko v bode 5 Zmluvy o úvere, ktorá obsahuje žiadosť žalobcu, je táto uvedená vo výške 70,01 % a v bode 6 - Údaje o schválenom revolvingovom úvere, je RPMN uvedená vo výške 69,21 %. Takúto výšku RPMN žalovaný uviedol aj do oznámenia veriteľa o schválenie úveru dlžníkovi zo dňa 28. 04. 2014. V súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Obč. zák. potom žalovaným vyznačený údaj o RPMN - 69,21 % sa považuje za nový návrh, pričom žalovaný nepreukázal, že ním navrhnutá výška RPMN bola obsiahnutá v písomnej zmluve (§ 9 ods. 1 ZSÚ). Odhliadnuc od toho, že RPMN nebola dojednaná, žalovaným uvedený údaj 69,21 % je nesprávny, nakoľko je v rozpore s ostatnými dojednaniami. Z ustanovenia § 2 písm. i/ ZSÚ vyplýva, že RPMN má predstavovať celkové náklady spotrebiteľa, vrátane úrokov, takže RPMN nemôže byť nižšia, ako dojednaná výška úrokov z úveru. Navyše, do RPMN veriteľ musí zahrnúť všetky náklady, preto v danom prípade mal započítať aj odplatu vo výške 215,75 eur.

34. Pokiaľ ide o úroky z úveru súd dospel k záveru, že dojednaná výška 70,01 % je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Obč. zák.). Z podania žalobcu, ktoré žalovaný nevyvrátil vyplýva, že priemerná úroková miera u spotrebiteľských úverov, poskytovaných v apríli 2014 bankami, bola na úrovni 10,59 %. Aj keď žalovaný pravdepodobne znášal pri poskytovaní úverov spotrebiteľom väčšie podnikateľské riziko ako banky, čo eventuálne by bolo možné premietnuť do úrokovej miery, šesťnásobné zvýšenie priemernej úrokovej miery súd považoval za neprijateľné, až hraničiace s úžerou. Takémuto dojednaniu v spotrebiteľských vzťahoch nie je možné poskytnúť súdnu ochranu, takže dojednanie úrokov z omeškania vo výške 70,01 eur súd posúdil ako neplatné. Súd sa nestotožnil s tvrdeniami žalovaného, že na daný zmluvný vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Úver je síce tzv. absolútnym obchodom, a preto naň dopadá tretia časť Obchodného zákonníka, ale nakoľko zmluvné strany v danom prípade uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu, jedná sa o typický občianskoprávny vzťah. V prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je preto na daný vzťah potrebné aplikovať právnu úpravu obsiahnutú v Občianskom zákonníku a nie v Obchodnom zákonníku (rozsudok Najvyššieho súdu SR 3Cdo/87/2017, a Ústavného súdu SR I. ÚS 402/2013). Skutočnosť, že úverovú zmluvu treba považovať za zmluvu spotrebiteľskú, navyše vyplýva aj z obsahu smernice Rady 87/102/EHS z 22. 12. 1986, ktorá klienta úverovej zmluvy, ktorému je úver poskytovaný, definuje označením „spotrebiteľ“.

35. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, považuje sa v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ ZSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Medzi stranami bolo nesporné a potvrdzujú to aj listinné dôkazy predložené obidvoma stranami (Prehľad prijatých a odoslaných platieb ku dňu 05. 08. 2016), že žalovaný poskytol žalobcovi dňa 28. 04. 2014 finančné prostriedky 1 284,25 eur a žalobca za účelom splatenia úveru zaplatil spolu 2 122,72 eur, teda zaplatil o 838,47 eur viac. Tento rozdiel predstavuje v zmysle § 451 Obč. zák. bezdôvodné obohatenie, ktoré je v zmysle § 456 Obč. zák. povinný žalobcovi vydať. Súd preto žalobe v tejto časti vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 838,47 eur.

36. Podľa § 517 ods. 1 prvá veta Obč. zák., dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

37. Podľa § 517 ods. 2 Obč. zák., ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

38. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia, ako základná úroková sadzba R. Q. J. platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

39. Žalobca žiadal priznať úroky z omeškania od 10. 11. 2016 ale nepreukázal, že k tomuto dňu žalovanému doručil výzvu na vrátenie tej sumy, ktorá je predmetom konania. Ako listinný dôkaz žalobca predložil iba prípis vypracovaný jeho advokátom JUDr. Vladimírom Sidorom dňa 10. 11. 2016, adresovaný žalovanému, ktorým ho informoval, že úverová Zmluva č. XXXXXXXXXXXX nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa, nakoľko obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Žalobca preto požiadal žalovaného o „návrh ďalšieho postupu v tejto veci“. Okrem tohto listu žalobca nepredložil

iný dôkaz z ktorého by vyplývalo, že vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia v konkrétnej výške. Jednalo sa teda o neurčité podanie, na čo žalovaný upozornil žalobcu (jeho právneho zástupcu) odpoveďou zo dňa 02. 12. 2016. Žalobca prvýkrát špecifikoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z konkrétnej Zmluvy o úvere potom až žalobou, ktorou sa domáhal priznania istiny 1 830,- eur s príslušenstvom. Žaloba s prílohami bola žalovanému doručená spolu s platobným rozkazom dňa 21. 04. 2017, takže žalovaný bol povinný plniť nasledujúci deň 22. 04. 2017. Nakoľko sa však jednalo o sobotu, v zmysle ustanovenia § 122 ods. 2 Obč. zák. posledným dňom na plnenie bol najbližší pondelok, t. j. 24. 04. 2017. Keď v tejto lehote žalovaný nezaplatil žalobcovi sumu 838,47 eur, do omeškania sa dostal dňom 25. 04. 2017. K tomuto dňu bola R. Q. J. určená základná úroková sadzba 0 % a nakoľko úroky predstavujú túto sadzbu zvýšenú o 5 percentuálnych bodov, súd zaviazal žalovaného zaplatiť z priznanej istiny 838,47 eur úroky z omeškania 5 % ročne od 25. 04. 2017 do zaplataenia. V časti, pokiaľ žalobca žiadal priznať z istiny 838,47 eur úroky z omeškania aj za obdobie od 11. 10. 2016 do 24. 04. 2017, nárok nebol dôvodný, a preto v tejto časti súd žalobu zamietol.

40. Podľa § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

41. Súd nezistil žiadne dôvody pre určenie dlhšej lehoty splatnosti, a preto zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi priznanú istinu spolu s úrokmi z omeškania v zákonnej lehote 3 dní, ktorá začne plynúť právoplatnosťou tohto rozsudku.

42. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

43. Podľa § 255 CSP

(1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

(2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

44. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP

(1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

(2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

45. Žalobca mal v konaní úspech iba čiastočný, nakoľko späťvzatie žaloby ohľadne sumy 991,53 eur je potrebné kvalifikovať ako procesný neúspech žalobcu. Potom priznaním istiny 838,47 eur z uplatneného nároku vo výške 1 830,-eur, bolo žalobe vyhovené v rozsahu 46 % . Potom pomer úspech žalobcu a žalovaného bol približne rovnaký, a preto súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní od jeho doručenia odvolanie na Okresnom súde Liptovský Mikuláš. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Žiline.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 Civilného sporového poriadku,

1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
  - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
  - d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
  - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
  - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
  - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
  - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- 2) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.